

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.IV.37.760/2021/7. szám

A tanács tagjai: Dr. Dobó Viola a tanács elnöke

Dr. Varga Eszter előadó bíró

Dr. Balogh Zsolt bíró

A felperes: felperes1

(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Németh Ügyvédi Iroda; eljáró ügyvéd: dr. Németh Péter

(cím2)

Az alperes: Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal

(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Sente Réka Miléna kamarai jogtanácsos

A per tárgya: faanyag kereskedelemmel kapcsolatos közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: a Fővárosi Törvényszék 38.K.701.352/2020/19. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 38.K.701.352/2020/19. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy – külön felhívásra – fizessen meg az állam javára 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Baranya Megyei Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: adóhatóság) 2018. február 8-án ellenőrzés alá vonta a cég1 megbízásából személy1 által vezetett 25,1 m³ éger tűzifát Horvátországból Magyarországra szállító gépjárműszerelvényt, valamint ugyanazon a napon a szintén a cég1 megbízásából személy2 által vezetett gépjárműszerelvényt, mely 26,08 m³ éger tűzifát szállított Horvátországból Magyarországra. Az adóhatóság az ellenőrzés eredményéről értesítette az alperest, mint a faanyag kereskedelmi lánc hatósági felügyeletét ellátó közigazgatási szervet.

[2] A szállítmányokat nem kísérték az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) 90/A. § (1)-(3)

bekezdésben előírt dokumentumok, nem volt egyértelműen beazonosítható a fatermékek származása, illetve kétséggé vált azok legális eredete, ezért az alperes 2018. június 19-én a felperest nyilatkozattételre, illetve iratok megküldésére hívta fel, majd az ellenőrzés során feltárt jogsértések miatt 2018. október 12-én hatósági eljárást indított a felperessel szemben.

[3] A Zalai Megyei Kormányhivatal értesítése alapján az eljárás során (2019. január 16-án) az alperes tudomására jutott, hogy a felperes a helységi 4 erdőtag több erdőrészletéből származó, lábbon álló erdő faanyagát vásárolta meg személyi erdőgazdálkodótól. A 2017. augusztus 28-án megkötött adásvételi szerződés szerint az érintett erdőrészek kitermelésre tervezett fatérfigatát a felperes lábbon vásárolta meg, annak kitermelésére az erdőgazdálkodó a felperest felhatalmazta, amit a felperes el is végzett. A kormányhivatal azonban a végrehajtott fakitermelések egy részét jogosulatlannak ítélte meg, ezért az erdőgazdálkodóval szemben erdőgazdálkodási bírságot szabott ki.

[4] A helységi 4H, 4I, 4J, és 4G erdőrészekből kitermelt faanyag származásának tisztázása érdekében az alperes négy alkalommal (2019. 01. 31., 2019. 02. 20., 2019. 03. 13. és 2019. 04. 02.) adatszolgáltatásra hívta fel az erdőgazdálkodót, majd két alkalommal (2019. 04. 10. és 2019. 05. 02.) nyilatkozattételre, illetve iratok megküldésére a felperest. A beszerzett iratok alapján lefolytatott bizonyítás eredményeként az alperes a 2019. június 6. napján kelt 4300/787-4/2019. számú határozatában a felperest, mint faanyag kereskedelmi lánc szereplőt 1.100.000 forint erdővédelmi bírság fizetésére kötelezte, továbbá a felperes fatermékekkel kapcsolatos működését (ideértve a fatermékek beszerzését, értékesítését, szállítását, illetve reklámozását) a határozat véglegessé válásától számított 15 napra megtiltotta.

[5] A határozat 1. pontjában az alperes megállapította, hogy a felperes becsatolta a vásárolt és értékesített fatermékekről és eladóikról vezetett nyilvántartást, továbbá a felrakás időpontját, a felrakó, illetve a lerakóhelyet dokumentáló nyilvántartólapokat, mely utóbbiak a szállítójegyek sorszámát ugyan többségében tartalmazzák, de az érintett szállítójegyeket a felperes nem küldte meg. A vásárolt fatermékekről és eladóiról vezetett nyilvántartás, valamint a nyilvántartólapok hiányainak részletes felsorolásán túlmenően az alperes egyes konkrét szállítások nyilvántartásával kapcsolatban ellentmondást és hiányosságokat állapított meg. Rögzítette, hogy a felperes nyilvántartása és dokumentációs rendszere nem naprakész, nem biztosítja a fatermékek származási helyének megállapításához és forgalmazása nyomon követhetőségéhez szükséges információkat, ezért nem felel meg az Evt. 90/A. § (6) bekezdésében és (7) bekezdés e) pontjában, illetve a fát és fatermékeket piaci forgalomba bocsátó piaci szereplők kötelezettségeinek meghatározásáról szóló 2010. október 20-i 995/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: EUTR rendelet) 5. cikkében foglalt követelményeknek.

[6] A határozat 2. pontja tartalmazza a szállítójegyek nyilvántartásával kapcsolatos hiányosságok felsorolását, továbbá, hogy a felperes megsértette a nyomdai úton előállított szigorú számadású szállítójegyek nyilvántartására előírt, a faanyag kereskedelmi lánc felügyeletével kapcsolatos bejelentés, nyilvántartás és ellenőrzés részletes szabályairól szóló 26/2016. (IV. 11.) FM rendelet (a továbbiakban: EUTR vhr.) 12. § (1) bekezdése, illetve a fatermék szállításával, nyilvántartásával, valamint a szállítójegy és a műveleti lap előállításával és forgalmazásával kapcsolatos részletes szabályokról szóló 58/2017. (XII. 18.) FM rendelet (a továbbiakban: EUTR FMr.) 7. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségét.

[7] A határozat 3. pontja rögzíti, hogy a felperes nem minden esetben jelentette be használatuk megkezdése előtt, illetőleg befejezését követően haladéktalanul a nyomdai úton előállított szigorú számadású szállítójegyek használatát, amivel megsértette az EUTR FMr. 7. § (3) bekezdésében előírt, a nyomdai úton előállított szigorú számadású szállítójegyek használatának bejelentésére vonatkozó kötelezettség teljesítését.

[8] A határozat 4. pontjában megállapított jogsértés szerint, az Evt. 90/A. § (2) bekezdés d) pontja alapján a faanyag kereskedelmi lánc szereplőnek a faanyag kereskedelmi láncsal kapcsolatos telephelyét is be kell jelentenie. A felperes nyilvántartásai szerint rendszeresen szállított be a cím4 szám alatti telephelyre faterméket és értékesített is onnan, azonban e telephely adatait nem jelentette be, elmulasztva ezzel az Evt. 90/F. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét.

[9] A határozat 5. pontjában az alperes megállapította, hogy a felperes az Evt. 5. § 31. pontja szerinti erdei faválaszték szállításához az EUTR FMr. 10. §-a alapján, az EUTR vhr. 9-11. §-ainak megfelelő szállítójegyet nem állított ki.

[10] A határozat 6. pontja szerinti jogsértés alapja az EUTR FMr. 8. § (3) bekezdése, mely szerint a telephelyi nyilvántartások nem megfelelő vezetésével a felperes megsértette a nyilvántartási rendelkezéseket.

[11] A határozat 7. pontja rögzíti, hogy a felperes sem az ellenőrzés, sem az eljárás során nem tudta teljes körűen igazolni az ellenőrzés alá vont fatermék legális eredetét és nyomon követhetőségét, mivel az indokolási rész 1., 5. és 6. pontjában megállapítottak alapján az érintett fatermékek nyomon követhetőségére vonatkozó előírásokat megsértette, továbbá helységi 4G, 4H, 4I és 4J erdőrészek esetében az erdőrészek erdőgazdálkodója által tett bejelentésekben szereplő mennyiségek és azon belül több esetben a fafajok szerinti mennyiség, illetve egyes választékok szerinti megoszlás nem egyezik meg a felperes nyilvántartásai szerint onnan értékesített, illetve még készleten lévő fatermékekkel. A felperes az erdőrészekből összességében 544,52 m³ olyan faterméket értékesített, melyek mennyiségét nem támasztotta alá erdőgazdálkodói bejelentés. Az erdőgazdálkodói bejelentésben szereplő mennyiségen felüli, illetve azzal nem egyező fafajú, vagy választékú fatermékek az EUTR rendelet 2. cikk f) és g) pontja alapján illegálisan kitermeltek minősülnek. Az alperes a határozatában részletesen felsorolta azokat az eltéréseket, amely alapján megállapította az Evt. 90/A. § (5) bekezdése szerint, hogy a fatermék illegális kitermelésből származik.

[12] Az alperes a határozat 1-6. pontjaiban feltárt jogsértések miatt az Evt. 108. § (4) bekezdése alapján szabta ki az erdővédelmi bírságot, melynek mértékét az erdőgazdálkodási és erdővédelmi bírság mértékéről és kiszámításának módjáról szóló 143/2009. (VII. 6.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Bírság kr.) 4. § (4) bekezdés e), f) és gc) pontja, (5) bekezdése valamint az 5. §-a alapján az eset összes körülményének, így a felperes tevékenységével érintett fatermék értékének és mennyiségének mérlegelése alapján határozta meg, figyelembe véve a jogsértő állapot időtartamát, a jogsértő magatartás gyakoriságát, annak ismételt tanúsítását, a felperes gazdasági súlyát, a jogsértéssel érintettek körének nagyságát és a felperes eljárást segítő, együttműködő magatartását.

[13] Arra tekintettel, hogy a határozat 1. és 6. pontjában kifejtettek miatt a felperes által forgalmazott fatermékekről benyújtott nyilvántartások nem feleltek meg a jogszabályban előírtaknak, ezért nem volt biztosított a fatermékek nyomon követhetősége, továbbá mert az ellenőrzés alá vont fatermék esetében teljes körűen nem volt bizonyítható annak legális fakitermelésből származó eredete, így a helységi 4H, 4G és 4J erdőrészekből értékesített összesen 544,52 m³ fatermékek származását nem támasztotta alá az elvégzett fakitermelésekről az erdőgazdálkodó által adott bejelentés, valamint mert a fatermék nyomon követhetőségére vonatkozó előírások, kötelezettségek betartásának elmulasztása vagy megszegése esetén vélelmezni kell, hogy a fatermék illegális kitermelésből származik, az alperes az Evt. 90/K. § (1) bekezdés c) pontja alapján hozta meg a tevékenységet megtiltó rendelkezését.

A felperes keresete és az alperes védirata

[14] Az alperes határozatával szemben a felperes keresettel élt, amelyben annak megsemmisítését kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette az Evt. 105. § (4) bekezdés b) pontját azzal, hogy hónapokkal túllépte az irányadó ügyintézési határidőt, ezzel sérült az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. §-a. E körben hivatkozott az Alkotmánybíróság 5/2017. (III. 10.) AB (a továbbiakban: ABH) határozatában kifejtettekre, mely szerint az a jogértelmezés, amely a szankció alkalmazási határidő elmulasztásához a tételes jogszabályi előírás szerinti határidő letelte után nem fűzi azt a következményt, hogy a határidő túllépés miatt a szankció alkalmazási lehetősége elenyészik, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével ellentétes. Sérelmezte, hogy az alperes a határozat 7. pontjában foglaltakat a terhére értékelte. Az Evt. 90/A. § (5) bekezdése alapján hangsúlyozta, hogy az illegális kitermelés tényét az alperes nem állapíthatja meg, még csak nem is vélelmezheti, amennyiben a nyomon követhetőségi előírásokat betartották. Az erdőgazdálkodó fakitermelési munkákról való bejelentése, illetőleg a fakitermelést végzőnek a készleten lévő, illetve értékesített fatermékekről vezetett nyilvántartásainak adattartama egymástól független. Mivel a 7. pontban foglaltakat az alperes az erdővédelmi bírság kiszabása és a fatermékekkel kapcsolatos tevékenység megtiltása körében tényleges jogszabálysértés hiányában értékelte, így a szankció kiszabására jogellenesen került sor. Az alperes ezért helytelenül értelmezte és alkalmazta az Evt. 90/A. § (4) bekezdését, ezzel a szankciókiszabás körében megsértette az Evt. 90/K. § (1) bekezdés c) pontját és a 108. § (4) bekezdését.

[15] Az alperes a védiratban a kereset elutasítását kérte a határozatban foglalt indokok alapján.

Az elsőfokú ítélet

[16] Az elsőfokú bíróság a felülvizsgálni kért ítéletével a felperes keresetét elutasította. Rögzítette, hogy a felperes nem vitatta, hogy az alperes az Ákr. 103. § (4) bekezdésében meghatározott határidőn belül hozta meg és kézbesítette a határozatát, a szankcionálás joga ezért nem enyészett el. Az Alkotmánybíróság felperes által hivatkozott határozata objektív, jogvesztő határidő túllépése esetére vonatkozóan született, mely tényállás a jelen ügy tényállásától alapvetően különbözött.

[17] A felperes, mint a faanyag kereskedelmi lánc szereplőjének felelőssége a nyomon követhetőségi szabályok betartásáért az EUTR rendelet 4. cikke, valamint az Evt. 90/A. § (6) bekezdése és (7) bekezdés e) pontja alapján állt fenn, mivel e jogszabályok kimondják, hogy a faanyag kereskedelmi lánc valamennyi szereplőjének az e törvény végrehajtására kiadott jogszabályban, valamint az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusaiban meghatározott, kellő gondosság elvén alapuló nyomon követhetőségi eljárást kell létrehoznia vagy igénybe vennie és ahhoz kapcsolódóan naprakész dokumentációs rendszert kell működtetnie. A nyomon követhetőségi eljárás alapvető eleme a kereskedelemmel érintett faanyag eredetének beazonosíthatósága, ezért a fenti kötelezettségnek a faanyag kereskedelmi lánc minden szereplője, így a felperes is a címzettje volt.

[18] Az alperes a határozatának felperes által támadott 7. pontjában csak visszautalt az 1., 5. és 6. pontokban megállapított jogsértésekre, és a nyomon követhetőségi szabályok megsértésének további alátámasztásaként tett megállapításokat a tekintetben, hogy a faanyagkereskedelmi lánc felperest megelőző szereplője, az erdőgazdálkodó bejelentéseiben, valamint a felperes nyilvántartásaiban megtalálható adatok között milyen eltérések vannak, ami a határozat 1., 5. és 6. pontjaiban megállapított jogsértések valóságtartalmán nem változtatott. Erre tekintettel az alperes nem sértette meg az Evt. 105. § (5) bekezdésében foglaltakat, mivel határozatában megnevezte azon jogszabályokat, amelyeket a felperes

megsértett. Ebből következően az alperes az illegális fakitermelésből való származás vélelmére is megalapozottan hivatkozott.

[19] Rámutatott, hogy ha a nyomon követhetőségi láncolat bármely ponton megszakad, akkor a láncolat e pontját követő szereplők rendelkezésre álló bizonylatai, egyéb dokumentumai már nem alkalmasak a nyomon követhetőség igazolására. Erre tekintettel nem volt megalapozott a felperes azon hivatkozása, hogy az alperes jogsértő módon vizsgálta a láncolat előtte álló szereplőjének bejelentésében foglalt adatokat, hiszen az erdőgazdálkodó nyilvántartásának, továbbá a hatóság felé tett bejelentésének adatai is a láncolat részét képezik, melyek relevánsak a nyomon követhetőségi láncolat további szereplőjének nyilvántartásában található adatok valóságtartalmának, illetőleg a nyilvántartások jogszabályi előírásoknak való megfelelése megállapításában. Az alperes pedig nem az erdőgazdálkodó által közölt adatok hibás volta, hanem a felperes nyilvántartásainak a határozatban megnevezett jogszabályokba ütközése, továbbá a felperes által forgalmazott faanyag e jogsértések miatt vélelmezett illegális volta miatt állapította meg a felperes felelősségét.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] Az ügyben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a Kúria az alperes határozatát semmisítse meg és kötelezze új eljárás lefolytatására. Felsorolva a keresetében is megjelölt jogszabályhelyeket arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta az Ákr. 2. § (1)-(2) bekezdését, 50. § (3) és (5) bekezdését, 103. § (4) bekezdését, az Evt. 105. § (4) bekezdés b) pontját, valamint a jogsértés megállapítása körében az Evt. 17. § (2) bekezdését, 90/A. § (1) és (5) bekezdését, 90/K. § (1) bekezdés ce) pontját és 108. § (4) bekezdését.

[21] Előadta, hogy sérült a tisztességes eljáráshoz való joga azzal, hogy 2019. február 8. napját, azaz az ügyintézési határidő leteltét követően joggal bízhatott abban, hogy vele szemben az eljárás megszűnt. Az elsőfokú bíróság az Ákr. 103. § (4) bekezdését a 120 napos ügyintézési határidő automatikus meghosszabbításának tekintette, amely ellentétes az ABH-ban és a Kúria Kfv.I.35.760/2016/6. számú döntésében foglaltakkal, és az eljárások észszerű határidőn belül történő lefolytatására vonatkozó követelménnyel.

[22] Arra is hivatkozott, hogy az alperesi határozat 7. pontjából az következik, hogy a nyomon követhetőségi kritériumok sérelmét, az illegális kitermelés vélelmét a helységi erdőrészletekből származó faanyaghoz is kötötte, azaz ahhoz, hogy az erdőgazdálkodó bejelentésében rögzített adatok nem egyeztek meg a nyilvántartás adataival. Az elsőfokú bíróságnak ebből következően azt kellett volna vizsgálnia, hogy egy harmadik személy által szolgáltatott nem megfelelő bejelentés a felperesnek felróható-e. Hangsúlyozta, hogy a bejelentésben foglaltak ismerete nem tartozik a jogszabályi kötelezettségei közé, annak tartalmáért az erdőgazdálkodó felelős, ezért az eltérés okán nem volt szankcionálható.

[23] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Hangsúlyozza, hogy az objektív szankcionálási határidőt megtartotta. Kiemelte, hogy az észszerűséget mindig az ügy körülményeihez képest lehet megállapítani. A perbeli esetben az erdőgazdálkodóval szemben folytatott ellenőrzés adatait is figyelembe vette a felperes tevékenysége jogszerűségének vizsgálata során, hiszen anélkül teljes körűen nem tudta volna feltárni a tényállást. Határozatában dátumszerű felsorolással bemutatta a felperessel szembeni eljárás, illetve az azzal párhuzamosan az erdőgazdálkodóval szemben folyamatban volt ellenőrzés során tett eljárási cselekményeket, melyekből látható, hogy az egyes eljárási cselekményeket észszerű időben végezte el. Álláspontja szerint a nyomon

követhetőség szabályainak értelmezése tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete mindenben megalapozott.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

[25] A Kúria a jogerős ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között, az abban megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (2) bekezdésének, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 341. § (1) bekezdésének, 346. § (4)-(5) bekezdéseinek megfelelően tárta fel a jogvita elbírálásához szükséges tényállást, a keresetet a Kp. 85. § (1) bekezdésének megfelelően minden vonatkozásában elemezte és elbírálta, döntésének részletes, az alkalmazandó jogszabályok helyes értelmezésén alapuló indokát adta, kifejtett érveivel a Kúria egyetért. A felperes a felülvizsgálati kérelmében pusztán megismételte a keresetben foglaltakat, mellyel kapcsolatban a Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárás célja nem a közigazgatási döntés felülvizsgálata iránti elsőfokú peres eljárás megismétlése. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra hivatkozással a Kúria a következőket emeli ki.

[26] A Kúria megállapította, hogy a felperes által hivatkozott, az ABH-n alapuló kúriai ítélet és maga az ABH eltérő tényállás alapján született, hiszen az ABH a szankcióalkalmazási (anyagi jogi) határidő elmulasztásával és annak jogkövetkezményeivel foglalkozik. A perbeli esetben a felperes által a szankció alkalmazására irányadó (Ákr. 103. § (4) bekezdése szerinti) határidő megtartottsága nem volt vitatott.

[27] A Kúria az ügyintézési határidő, mint eljárásjogi határidő tekintetében utal az Alkotmánybíróság adóügyben hozott 25/2020. (XII. 2) AB határozatára, melyben foglaltak szerint „[a]z észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jog azonban nem a törvényben rögzített határidőn belüli határozathozatalt oltalmazza. Ez a részjogosítvány ugyanis nem a törvényi határidőket veszi alapul, hanem belőle következik a döntéshozatal időbeliségének alapjogi determináltsága. [...] Az ellenőrzési jegyzőkönyv kézbesítése és az elévülési idő közötti időtartamban a hatóság nem akármikor hozhatja meg az adóbírságot tartalmazó határozatát, hanem olyan időben, amely az ügy objektív tényei alapján indokolt. Ez nem feltétlenül esik egybe a fő szabály szerint betartandó törvényi határidővel, mégis időbeli kiszámíthatóságot garantál. Az ügyintézési határidőt megállapító szakjogi szabály, amely egy fontos törvényi garancia, az Alaptörvény XXIV. cikk érvényesítésére hivatott, ám a részjogosítvány tartalmát nem ez adja.” (Indokolás [57] pont)

[28] A Kúria hangsúlyozza, hogy a felperes állításával ellentétben sem az elsőfokú bíróság, sem az alperes nem tekintette az Ákr. 103. § (4) bekezdése szerinti, a szankció alkalmazására vonatkozó határidőt a szóban forgó ügyben irányadó 120 napos ügyintézési (eljárásjogi) határidő meghosszabbításának. Az ügyintézési határidő lejártát követően az alperes további eljárási cselekmények keretében beszerezte a felperes és az erdőgazdálkodó között létrejött adásvételi szerződést, továbbá a tényállás tisztázása érdekében a felperes felé 2019. április 10-én, majd – a felperes válaszában hiányában – május 2-án nyilatkozattételi, illetve adatszolgáltatásra vonatkozó felhívással élt, melyre vonatkozó beadványát a felperes 2019. május 6-án küldte meg. A felperes tevékenységének vizsgálata kapcsán az alperes nagy terjedelmű bizonyítást folytatott le, melyhez felhasználta a felperes más faanyag kereskedelmi lánc szereplők felé kiállított szállítójegyeinek ellenőrzését is.

[29] A fentiekből következően alaptalan az a felperesi hivatkozás, mely szerint joggal bízhatott abban, hogy vele szemben az „eljárás megszűnik”. Egyrészt mert az Ákr. 103.

§ (4) bekezdéséből – még a szankcióalkalmazási határidő lejártával – sem következik az eljárás megszűnésének/megszüntetésének automatikus jogkövetkezménye, másrészt a hatóság felperes részvételével zajló eljárási cselekményeiből ismert volt az eljárás folyamatban léte és a tényállás tisztázásának iránya.

[30] Az ügyintézési határidő nem vitatott túllépése kapcsán a Kúria rögzíti, hogy arra a felperes alappal hivatkozott, hogy a tisztességes ügyintézéshez való jog magában foglalja az eljárás észszerű időn belül történő befejezésének követelményét is. Az eljárás időtartamának észszerű jellegét ugyanakkor minden ügy egyedi körülményei, többek között a jogvitának az érdekelt számára fennálló fontossága (a jogvita tétje), az ügy összetettsége, a felperes és a hatáskörrel rendelkező hatóság viselkedése (tétlensége avagy aktivitása) alapján kell értékelni. A szóban forgó ügyre vonatkozóan a felperes ezen összefüggéseket nem mutatta be, konkrét jogsérelmet az ügyintézési határidő esetleges túllépésével összefüggésben nem igazolt. A Kúria megállapította, hogy az alperes fenti eljárási cselekményei (a felperes felhívása nyilatkozattételre, a kormányhivatal előtt az erdőgazdálkodóval szemben folyó eljárás iratainak beszerzése és értékelése, más szereplők szállítójegyeinek ellenőrzése) éppen a felperes érdekét szolgálták, hiszen a faanyag eredete az általa szolgáltatott iratokból nem volt megállapítható, amely minden további vizsgálat nélkül is megalapozta volna a felperes felelősségét. Mindezek alapján az ügyintézési határidő túllépése a felperesi joggyakorlásra nem hatott ki, a hatóság terhére olyan, az ügy elhúzódását eredményező „tétlenség” nem volt megállapítható, amely az eljárás észszerű határidőn belül való befejezésének és ezen keresztül a tisztességes eljárás sérelmével járt volna.

[31] A jogsértés érdemét tekintve a felperes a keresetében kizárólag a határozat 7. pontjában foglaltakat kifogásolta, és ennek kapcsán állította, hogy az itt megállapított jogsértés a szankcióalkalmazás egészére kihatott. A Kúria az ezzel kapcsolatos elsőfokú bírósági megállapításokat mindenben osztja. Tekintve, hogy a felülvizsgálati kérelem a keresetben foglaltak megismétlésére szorítkozott, a Kúria az elsőfokú ítéletben foglaltak megismétlése nélkül a következőket emeli ki.

[32] Az alperes határozatának 7. pontja világosan rögzíti, hogy a felperes az 1., 5. és 6. pontokban kifejtettek alapján nem tudta teljes körűen igazolni a perbeli fatermékek nyomon követhetőségét, legális eredetét. A helységi erdőrészletekre vonatkozó megállapítások – a felperes álláspontjával ellentétben – nem azon alapulnak, hogy az alperes az erdőgazdálkodó bejelentésében foglaltakat kérte volna számon a felperesen. A 7. pont második francia bekezdése a nyomon követhetőség és a fatermék legális eredetére vonatkozó igazolás hiányának alátámasztásaként rögzíti, hogy az erdőgazdálkodó bejelentésében foglaltak nem egyeznek meg a felperes nyilvántartásaiban szereplő fatermékekkel. Mindezek alapján alaptalanul hivatkozott arra is a felperes, hogy az alperes harmadik személy jogszabályi kötelezettségét kérte volna rajta számon.

[33] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sérti, ezért azt a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[34] 1. Az eljárás időtartamának észszerű jellegét minden ügy egyedi körülményei, többek között a jogvitának az érdekelt számára fennálló fontossága (a jogvita tétje), az ügy összetettsége, a felperes és a hatáskörrel rendelkező hatóság viselkedése (tétlensége avagy aktivitása) alapján kell értékelni.

2. Az eljárási határidő elmulasztása nem jár együtt automatikusan a határozathozatali lehetőség elenyészésével. A hivatalból indult eljárásban az ügyintézési határidő kétszeresének

tüllépése esetén is folytatható az eljárás, kizárólag a hatóság döntési jogköre korlátozott a jogkövetkezmények alkalmazása során.

Záró rész

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el.

[36] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperesnek kell megfizetnie a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

[37] A Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint a felperes köteles az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének megtérítésére, melynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján felszámított összeggel egyezően állapította meg, és annak megfizetésére a Pp. 82. §-a alapján a felperest kötelezte.

[38] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. december 14.

Dr. Dobó Viola sk. a tanács elnöke Dr. Varga Eszter sk. előadó bíró Dr. Balogh Zsolt sk. bíró

A kiadmány hitelül: